

българско поданство, създават семейства и се включват дейно в обществения и икономическия живот на града. За увеличаване броя на жителите с руски произход допринася и откриването през 20-те години на миналия век на дом за руски военни инвалиди в района на казармата, за което свидетелстват съхраняваните в Община Нова Загора граждански регистри и донесението на околийския полицейски началник от 1938 г. Същото донесение съобщава и за наличие на читалище към дома. Преброяването през 1920 г. посочва 101 жители на града с руски произход. През следващите години броят им намалява. Потомците им, деца от смесени бракове, са записани в регистрите като българи.

Руснаците в Нова Загора са учители, търговци, занаятчии. Един от тях – Александър Зубенко, е основател на първия певчески хор в града, изявява се като диригент, композитор и активен читалищен деятел.

В периода след Освобождението най-голямо е гръцкото присъствие в Нова Загора през 1893 г. – 46 мъже и жени. Към 1 януари 1888 г. са преброени 14, а през 1910 г. 37 гърци. Вероятно войните през 1913 – 1918 г. са предизвикали изселването им, тъй като през 1920 г. гръцкият етнос е представен само от двама мъже.

В града за различен период от време са пребивавали поединично граждани на западноевропейски държави, обикновено в качеството на представители на търговски фирми, както и по двама-трима до шест сърби, румънци и др.

През 1938 г. относителният дял в общата структура на населението на новозагорските арменци, евреи и руснаци е под един процент - 340 жители (Бакалов 1939,10). Заселването в града на представители на тези етноси не е така активно, както през 20-те години на миналия век, за сметка на обратния процес – изселване към по-големи градове.

Предмет на отделно проучване могат да бъдат и междуетническите отношения в Нова Загора. Решенията и действията на градските власти показват добронамерена официална позиция, насочена към подпомагане както на българските бежанци, така и на тези с небългарски произход. Добронамереност и съчувствие има и у населението. Във в. „Трибуна“ от 15 декември 1920 г. се съобщава, че повече от 200-300 души руски бежанци, намиращи се в плачевно положение, са настанени в казармите на Нова Загора и се напомня, че „християнски дълг е на новозагорци да подпомогнат и утешат нещастните синове и дъщери на нашите братя и освободители руси“ (в. „Трибуна“ 1920). Отношението към бежанците и емигрантите обаче не е